

K §u 6, č. 1 a 2 n. z. — Nemocenské podpory, uvedené v §u 6, č. 1 a 2 n. z., jest povinna nemocenská pokladna poskytovat, dokud nemoc trvá, a neskončí-li dříve, po dobu jednoho roku. Naříkané rozhodnutí vzalo za zjištěno, že E. F., jenž se hlásil dne 18. dubna 1923 nemocným, byl i po propuštění ze stavu nemocných členů pokladny nastalém 30. dubna 1923 nepřetržitě nemocným ve smyslu nemocenského zákona, a že jeho nezpůsobilost k práci trvala i po tomto dni až do přijetí do podbořanské nemocnice (16. května 1923). Uznalo-li na tomto skutkovém podkladě stěžující si pokladnu dle §u 8, odst. 3 n. z. povinnou k náhradě léčebného, požadovaného podbořanskou nemocnicí za 9 dní od 16. května 1923 počínajíc, mělo naříkané rozhodnutí oporu v citovaném §u 6, čís. 2, odst. 3, když léčení to, jež nastupuje dle §u 8 n. z. za dávky zmíněné v §u 6, č. 1 a 2, spadá do období stanoveného citovaným §em 6, č. 2, odst. 3 n. z. Stížnost namítá, že F. byl veden od 18. do 30. dubna 1923 ve stavu nemocných členů pokladny na nemoc „chronický rheumatismus“ a do nemocnice byl přijat a léčen na nemoc „katarrh apicis pulm. a lues latens“, nelze proto mluvit o pokračování téže choroby a není nijak zjištěno, že by byl býval od 30. dubna 1923 nemocen touže nemocí „rheumatismem“ až do 16. května 1923, kdy vstoupil do nemocnice. Dva pokladniční lékaři zjistili prý vyléčení z této choroby, ku kterémuž průvodu žalovaný úřad vůbec nepřihlédl. Námitky ty nejsou důvodné. Dle ustálené judikatury tohoto soudu jest pokládati za nemocného ve smyslu nemocenského zákona toho, kdo jest potřeben lékařské pomoci a léků. Dokud tento stav trvá, nelze mluvit o novém onemocnění ani při různé lékařské diagnóze, nýbrž teprve tehdy, byl-li tento stav, zračící se v potřebě lékařské pomoci a léků, časově přerušen.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 17. prosince 1926, č. 26058/26.)

Řízení. — Postavení strany v řízení nedává již pouhý zájem, nýbrž teprve právní nárok, stíhatelný před úřady správními. — Nejvyšší správní soud zamítl bez dalšího řízení stížnost okresní nemocenské pojišťovny v B. z těchto důvodů: Stížnost směřuje proti rozhodnutí ministerstva sociální péče, jímž byla gremiální nemocenská pokladna v B. ve smyslu §u 27 zákona za dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., přeměněna v gremiální nemocenskou pojišťovnu. Svou legitimaci ke stížnosti odůvodňuje stěžující si okresní nemocenská pojišťovna v B. tím, že by na ni přešlo jmění této gremiální pokladny, kdyby byla zrušena, a dále tím, že jí rozhodnutí úřadů v této věci byla doručena. Zkoumaje legitimaci stěžující si pokladny, uvážil Nejvyšší správní soud toto: Společenstevní nemocenská pokladna, měla-li dne 1. ledna 1924 aspoň 4000 členů, zaměstnaných u povinných členů společenstva, přeměňuje se podle § 27 cit. zák. ve společenstevní nemocenskou pojišťovnu; jde-li o pojišťovnu, zřízenou u gremia obchodníků (gremiální nemocenskou pojišťovnu), stačí, měla-li toho dne aspoň 2000 členů. Pokladny tomuto ustanovení nevyhovující jest dle §u 275 zrušiti, při čemž dojednáním záležitostí zrušené pokladny jest pověřiti okresní nemocenskou pojišťovnu, v jejímž obvodu jest sídlo zrušené pokladny, a na tuto okresní nemocenskou pojišťovnu přechází také jmění zrušené pokladny. Jest tedy nepochybně stěžující si pokladna interesována na tom, jak úřad o existenci gremiální pokladny v B. rozhodne. Pouhý zájem jí však nedává postavení strany v řízení, jehož by mohla nabýti jen tím, kdyby jí zákon poskytl právní nárok, stíhatelný před úřady správními, aby gremiální pokladna byla zrušena. Takového nároku však zákon okresní nemocenské pojišťovně nedává, ba nenařizuje ani její slyšení před rozhodnutím dle § 27 cit. zákona. Z toho plyne, že při organisaci společenstevních (gremiálních) nemocenských pojišťoven dle zákona č. 221/1924 okresní nemocenské pojišťovně nepřisluší postavení strany, a neposkytuje-li jí takového postavení zákon, nemůže ho ovšem ani nabýti tím, že úřad ji vyrozuměl

o svém organizačním opatření, jímž přeměnil stávající gremiální pokladnu v gremiální nemocenskou pojišťovnu. Nemá-li však stěžující si pokladna v daném případě právního postavení strany, nemohlo ani naříkané rozhodnutí poškodit jejich práv a není proto dána její legitimace ke stížnosti podle § 2 zákona o správním soude.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 15. února 1927, č. 2678/27.)

Pensijní pojištění.

(Sděluje min. r. Dr. Bronislav Wellek.)

Pojistná povinnost zaměstnanců v advokátních kancelářích.

Všichni zaměstnanci kanceláří advokátních a notářských jsou pens. pojištěním povinni, bez rozdílu, jsou-li ustanoveni trvale neb přechodně, pobírají-li plat denní, týdenní neb služné měsíční. Zákon nevyžaduje, aby byli převážně duševně činní, jak to činí při zaměstnancích, jež uvádí § 1. odst. 2 lit. a) pens. zákona. V důsledku striktního předpisu § 1. odst. 2 lit. b) zaměstnanci kanceláří advokátních a notářských nejsou považováni za dělníky ani za vykonavatele prací převážnou měrou podřízených podle § 1. odst. 1. pens. zákona.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 10. února 1927, č. 2418/27.)

Norma § 1. odst. 2. lit. b) pens. zákona podrobuje prostě všechny zaměstnance kanceláří advokátních pens. pojištění. Nečiní pojistnou povinnost pensijní vůbec závislou na státní příslušnosti zaměstnance neb na délce povolení pobytu v Čsl. republice, ani na tom, jde-li o zaměstnání, které dle vůle stran má trvat po určitou dobu, snad i velmi krátkou, jde-li o zaměstnání trvalé či přechodné.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 10. února 1927, č. 2417/27.)

Služební poměr.

Ku vzniku poměru služebního ve smyslu § 1. pens. zákona není potřebí uzavření zvláštní smlouvy služební mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, v níž by přesně byly stanoveny závazky obou stran a zejména lhůta výpovědní. Stačí třeba mlčky projevená souhlasná vůle, že zaměstnanec bude pravidelně vykonávat práci pro zaměstnavatele. Z jakého důvodu zaměstnanec do služebního poměru k stěžovateli vstoupil a pro něho konal práce, je lhostejno. Podstatnou vadu řízení zakládá jen nevyšetření skutečnosti pro rozhodnutí relevantních. — Nejv. spr. s. nezkoumal odůvodněnost námitky proti odůvodnění naříkaného rozhodnutí, že práce zaměstnance ve stavitelské kanceláři stěžovatelově konané nebyly převážně duševní, poněvadž — i kdyby stížnost v tom směru měla pravdu — zůstal stížnost netknutý výrok žalovaného úřadu, že činnost ta, jako činnost obchodního pomocníka, zakládá pojistnou povinnost, což samo o sobě stačí k odůvodnění výroku naříkaného rozhodnutí.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 10. února 1927, č. 2416/27.)

Pojistná povinnost chromolitografů.

Chromolitografové, kteří kreslí podle originálních předloh na litografický kámen plakáty, vignety, hlavičky účtů, nástěnné mapy místopisné atd., podléhají pens. pojištění. Žalovaný úřad právem hodnotil tuto činnost, která je v podstatě činností kresličskou, jako převážně duševní a nikoli jako činnost dělníka. Kresličská činnost pokládána byla